

GENÇ
T
TİMİS

JORDAN LEES

RESİMLEYEN: VIVIENNE TO

Eski sihir.

Yeni macera...

SIRFİSİLDAYAN

Zorlu Sınavlar

BİRİNCİ BÖLÜM

Garip Geçit Törenine Dair

Yaz dönümünün ilk gecesinde, çiçek açmış kemik ağaçlarının ve bulutlarla örtülü ayın altında bir geçit töreni gerçekleşiyordu.

Claris Songwood, evinin önündeki basamaklarda oturmuş ve dizlerini çenesinin altına kadar çekmişti. Yüzü, çatık kaşları tarafından ele geçirilmişti. Abisi yine kendisine kötü davranıyordu ve ona düzgün bir ceza verilene kadar Claris içeri girmeyecekti. Korkunç çocukların okuduğu yatılı bir okula gönderilmesi iyi bir ceza olurdu örneğin. Karanlığın çökmesi ve güneşin sıcaklığının kaybolması bile Claris'i eve dönmeye ikna edemedi.

“O zaman bunu buraya bırakıyorum,” dedi annesi.

Sıcak bir fincan şeker pekmezi çayını Claris'in yanındaki taş basamağa koydu. Çayın şekerli dumanı burnuna doğru yükseldi ve Claris'in ağzını sulandırdı. Yine de Claris ilk yudumunu ancak annesi gittikten sonra alabilirdi. Aldığı yudumun sıcak ve lezzetli tadı tüm vücudunu sardı.

Claris gökyüzüne baktı, buluttan yapılmış ince bir örtünün içindeki ayı ve etrafa saçılmış yıldızları inceledi. Rüzgâr, her yaz dönümünde büyük bir coşkuyla çiçek açan kemik ağaçlarının arasından esiyordu. Dalları dolduran mor yaprakların rengi o kadar soluktu ki neredeyse beyaz renkte gibi görünüyordular. Rüzgârın ışığı dışında sokakta ses yoktu, sallanan ağaçlar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Claris, yalnız hissedince Tya adını verdiği kuklasını kaplumbağa kabuğu desenli bir kediye dönüştürdü. Tya kıvrılıp Claris'in kucığına oturdu, Claris başının arkasını kaşırken mırılamaya başladı.

“Korkunç biri değil mi?” dedi.

Tya onaylarcasına miyavladı.

“Kaçalım kurtulalım,” dedi Claris.

Tya bu kez o kadar hak vermiş gibi gözükmüyordu. Örü-lüdünya denilen bu büyük labirentte kaybolmak çoğu zaman evi bir daha asla bulamamak anlamına geliyordu. Claris şeker pekmezi çayından bir yudum daha aldı. Annesi gerçekten de bu işten anlıyordu. Tüm labirenti dolaşsa bile tadı bu kadar güzel bir şey bulamayabilirdi. Sonra bir davul sesi duydu.

İlk başta pes bir sesin sabit ritmi duyuldu, sanki dünyanın derinliklerinden gelen devasa bir kalbin atışları gibiydi. Sonra, ses yükselip netleştikçe, Claris bu davulun sesine karışan daha küçük davulların pıtırıtılarını fark etti. Boy-nundan aşağı bir ürperti yayıldı. Gerçekten de zamanı gelmiş miydi? Claris dokuz yaşındaydı ve Garip Geçit Töreni'ni daha önce hiç görmemişti. Bu efsanenin gerçek olmasına ihtimal bile vermemişti.

Gözleri yolun sonuna, bir kemerli geçitten kıvrılarak uzanan taştan, yosunlu ve dar bir dönemece sabitlendi. Davul sesleri yükselmeye devam ediyordu. Claris ayağa kalktı, kalbi de tıpkı davullar gibi gümbürdüyordu. Kollarında duran Tya ise endişeyle miyavlıyordu.

Tören alayı artık yanlarına ulaşmıştı. En önde bando şefi vardı. Uzun, kaslı kolları vardı. Askerî bir ceket giymiş ve pelerin takmıştı. Sıranın başında, kemik ağacından bir baston çevirerek dans ediyordu. Her savuruşunda sopadan kor alevler fışkırıyor, ateş parçacıklarından oluşan yuvarlaklar oluşuyordu. Başında uzun bir silindir şapka vardı. Yüzünün üst yarısını kaplayan gümüşü balo maskesi, sıvılaştırılmış yıldız ışığından yapılmışçasına parıldıyordu.

Tören alayıyla birlikte cadde müzikle doldu. Sıra halindeki üniformalı davulcular ve kavalcılar, davul ve kavalların oluşturduğu ritme tamamen uygun kalkan ve inen dizleri... Etraflarında, dirseklerinden ve dizlerinden kurdeleler sarkan dansçılar sıçrayarak ve kıvrılarak dans ediyorlardı. Bazıları

ellerindeki bastonlarla, karanlığa kor alevler fıskırtıyorlardı. Hepsi maskeliydi.

Rüya alemine ait gibi gözükten bir manzaraydı bu. Sokakta durup izlemekte olan Claris'e başkaları da katılmıştı bile; kafalarında uyku şapkaları olan çocuklar ve kafalarında bir sürü soru olan fakat hayretten kendilerini alamayan yetişkinler. Geyik biçimine girmiş, boynuzları kurdelelerle süslenmiş kuklaların çektiği arabalardan maskeli adamlar şeker sinekleri fırlatıyorlardı. Bu tombul ve vızıldayarak uçan tatlıları yemek için önce yakalamak gerekiyordu. Böylece, Claris de dahil olmak üzere, çocuklar bu lezzetli şekerlemeleri yakalamak için kuklalarını kullanmaya başladılar. Ve çılgınca, neşeli bir kovalamaca başladı.

Bu sırada müziğin sesi yükselmeye, korlar yağmaya ve kurdeleli dansçılar ateş gibi sıçrayıp dönmeye devam ediyordu. Claris bir şeker sineğinin tadını çıkarırken bando şefinin yaşlı Bayan Hundercliffe'in elini tuttuğunu ve sıranın en başında onunla dans ettiğini gördü. Seksen iki yaşındaki kadın geceliği ve terlikleriyleydi ve hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Maskeli dansçılar insanlara sukutuhayaller, yani ince ve grimsi beyaz renkte çiçekler dağıtıyorlardı. Çocuklara, döndürdüklerinde kor alevler fıskırtan küçük bastonlar verdiler. Şeker sinekleri ortalıkta uçuşuyorlardı. Serçe formundaki Tya, çılgına dönmüş çocukların oluşturduğu insan girdabının içinde bir şeker sineğini kovalıyordu.

"Aaa, bakın, bakın!" diye haykırdı biri heyecanlı bir sesle.

Gelmekte olan arabada maskeli kadınların tuttuğu büyük kuş kafesleri vardı. İçlerinde tamamen kemik ağacı çiçeklerinden yapılmış kuşlar vardı. Daha kadınlar kafesleri açmadan çocuklar etraflarında zıplamaya ve onlara seslenmeye başlamışlardı bile. Çiçekten kuşlar gökyüzüne yükselirken ve açık mor renkte yapraklarından oluşan bu sürü karanlığı yarıp geçerken insanlar coşkuyla tezahürat yapmaya başladılar.

Claris kuşlardan birinin bir kemik ağacının dalına konmasını izledi. Kalabalığa beklenti dolu bir sessizlik çökerken kuş mutlulukla zıpladı ve cıvıladı. Sonra tabanca atışı gibi bir gürültüyle patladı ve karanlık gökyüzüne muazzam bir çiçek fırtınası fırlattı. Yapraklar sıçrayıp dönüyor, canlılık ve neşe saçıyorlardı. Claris iç çektiğini fark etti.

Çatılarda, saçaklarda, sokak lambalarında ve ağaç dallarındaki çiçek kuşları görkemli yapraklardan dalgalar yaratarak patladılar. Hayretten nefesi kesilen kalabalık coşkuyla alkışlamaya başladı.

Claris annesini gördü, gözleri izlemekte olduğu ışıklarla ve renklerle doluydu. Claris, ona doğru yürüyecek oldu ama birdenbire dikkati başka bir şeye yöneldi.

“Korsan Queene!” diye bağırdı kalabalığın arasından bir çocuk.

Sıradaki vagondaki, üzerinde pantolon ve ipek ceket, kafasında bandana olan iri yarı bir kadın çocuklara el salladı. Kemerinden sarkan beş sahte kukla, Korsan Queene efsanesine bir göndermeydi. Diğer dört büyük korsan kaptanı

tarafından ihanete uğrayan Korsan Queene, kuklalarını alarak onları cezalandırmış ve Örülüdunya tarihinin en büyük, en korkulan korsanı olmuştur. Korsan Queene hazine sandıklarından çıkardığı Hindistan cevizinden yapılmış sikkeleri etrafa saçtı.

Garip Geçit Töreni'nde, Örülüdunya kültürüne ait başka figürler de vardı. Korsan Queene'den sonra İki Başlı Saksığan gibi giyinmiş bir kadın, ardından Nebileyim Lyly sonra da Wychbrooke'un Yarı-Ayıları geldi. Her biri birer hikâye karakteriydi ve her birinin hikâyesinin en iyi versiyonlarını Claris'in en sevdiği kitap olan Mildred Fogge'un *Pek İnandırıcı Olmayan Hikâyeler Kitabı*'nda bulmak mümkündü.

Geçit töreni devam ediyordu. Davulcular ve kavalcılar, masallardan ve halk hikâyelerinden figürler... Claris yaşadıkları sokağı hiç bu kadar neşe içinde görmemişti. Komşuları dans ediyor, alkış tutuyor, çocuklar şeker sineklerini mideye indirip alevler fışkırtan sopalarla isimlerini yazıyor, çiçekler etrafta dalgalanıp süzülüyordu.

"Claris!"

Claris bu bıçak gibi keskin fısıltıyı duyunca irkildi. Sese doğru döndüğünde iki evin arasındaki boşlukta bir çocuk gördü. Çocuk kendisinden biraz daha kısaydı, üzerindeki kıyafetler paçavra dönmüştü ve yüzünde Claris'in tüylerini ürperten bir şey vardı.

Suluk renkli, taştan yapılmış bir kafatası maskesiydi bu. Çocuğun gerçek gözleri maskenin göz boşluklarıyla o kadar oturuyordu ki maske yüzünün doğal bir parçasıymış gibi

görünüyordu. Maskenin ağız kısmı daha da ürkütücüydü; dudaksız bir iskelet ağzın içine sıra sıra dizilmiş taştan, ince dişler tasvir edilmişti.

Maskeli çocuk geriye doğru bir adım attı, davetkâr gölgelerin içinde kaybolarak eliyle Claris'i yanına çağırdı. Karanlıklar içindeki ürkütücü görünümlü bir çocuğu takip etmek Claris'e de kötü bir fikirmiş gibi gelse de merakına karşı koyamadı. Biraz daha yaklaştı ama sokaktan tam çıkmadı. Geçidin ağzında, insanların onu görebileceği bir yerde konumlandı.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Adımı bilmiyorum,” diye fısıldadı çocuk.

Kireç beyazı kafatası maskesinin parıltıları gölgelerin arasında süzülüyordu.

“Nasıl yani?” dedi Claris sessizce. “Peki maske? Neden yüzünle—”

“Neden yüzümle birleşik mi?” dedi çocuk. “Adımı bilmemle aynı sebepten. Ben yaz dönümünün kayıp çocuklarından biriyim. Bize kapılmışlar derler.”

Claris şaşırды. Bu, çok iyi bildiği bir hikâyeydi. Agatha Drake, Yaz Dönümü Cadısı ve kapılmışlar... Bunlar gerçekten yaşanmış olamazdı, değil mi?

“O masalı biliyorum,” dedi Claris.

“Masalda gibi mi görünüyorum?” dedi çocuk.

Claris ürperdi, bir yandan hala kalabalığa doğru kaçma dürtüsüyle savaşıyordu. Fakat vicdanı onu olduğu yere mıhladı.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Seni takip ettik,” diye yanıtladı maskeli çocuk.

“Neden?” diye sordu Claris, bir süredir izlendiğini düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

“Yalnızca yaz dönümü ayında Örüldünya’ya çıkabiliyoruz,” dedi çocuk. “Bu zamanı da bizi kurtarabilecek birini aramak için kullanıyoruz. Cesur, zeki ve iyi bir çocuk... Bu kişinin sen olduğuna inanıyoruz, Claris.”

“Ama neden ben?”

“Sen özelsin,” dedi çocuk.

“Değilim,” dedi Claris başını iki yana sallayarak. “Kusura bakma, size yardımcı olamam...”

Göğsü korkuyla doldu ve hızla geri döndü. Sokağa, müziğe ve güvenliğe doğru...

“Nolur...” diye fısıldadı çocuk, gözlerinden dökülen bir damla taş maskenin üstünden aşağı süzülüyordu. “Nolur... Çok fazla kapılmış çocuk var. İsimlerimizi hatırlayamıyoruz. Ailelerimizi de. Biri bizi kurtarana kadar sonsuza dek bu şekilde kalacağız. Sadece yaz dönümünde özgürüz. Yılın geri kalanında...”

Söyledikleri ürpermesine sebep oldu ve cümlesini tamamlayamadı. Claris’in de kapılmışların diğer zamanlarda nerede olduklarına dair daha fazla ayrıntı soracak cesareti yoktu.

“Yapabileceğim bir şey yok maalesef,” dedi Claris.

Maskeli çocuk yıkılmıştı, umutsuzluğa kapılmış gibi görünüyordu.

“Bizi kurtarabilirsin,” diye fısıldadı. “Sadece... Lütfen bir düşün. Sonunda kurtulabileceğimize inanıyoruz. Senin sayende... Gece yarısı evinizin önünde olacağım. Eğer yine gelmek istemezsen, seni rahatsız etmeyeceğiz.”

Claris'in zihni darmaduman olmuştu. Kafası karışmış ve korkmuş bir halde, çocuğu artık göremeyene kadar geriye gitti ve kalabalığa yeniden katıldı. Kalbi geçit törenindeki davullar gibi güm güm atıyordu.

Kısa bir süre sonra bando şefi caddenin en ucuna vardı ve geçit törenini labirentin bir sonraki sokağına doğru yönlendirdi. İnsan kalabalığı da tezahüratlar ve alkışlarla onları takip etti. Sokağın sonundaki kemerli geçidin etrafında toplanarak onlara el salladılar. Çok azı köşeyi döndü, bu muhteşem geçit töreni bile bir daha evi bulamama riskine değmezdi.

Claris de kalabalığa karıştı, hâlâ kapılmış çocukla yaşadıklarının etkisindeydi. Çocuklar son kalan şeker sinekleri için kavga ederken, son çiçek kuşları da muazzam bir gürleme sesi çıkararak gökyüzüne yükseldiler ve yere düşerek büyük yaprak tepeleri oluşturdular. Bandonun son üyeleri de uzaklaşıyordu ve müziğin sesi giderek kayboluyordu. Davulların ve kavalların sesi yavaş yavaş azaldı, ta ki Claris

artık hiçbirini duyamayana kadar. Küçük çocuklardan bazıları ağlamaya başladı.

Biri kolunu Claris'in omzuna doladı.

“Gel hadi, civcivim,” dedi annesi. “Uyku vakti artık.”

Annesi Claris'i yatağına yatırırken geçit töreninin sunduğu muhteşem manzaraların her birinden tek tek bahis açtı. Claris onun heyecanına coşkuyla cevap vermek için elinden geleni yaptı, ama düşüncelerinin kemik maskeli çocuğa akmasına engel olamıyordu.

Claris'in ciddiyetini yorgunluk sanan annesi “Çok yoruldun,” dedi. “Uyu bakalım. Bu bir emirdir.”

Annesi onu alnından öptü ve odadan çıkmak için ayağa kalktı. Ama o gitmeden önce Claris'in sorması gereken bir sorusu vardı.

“Agatha Drake'in ve kapılmışların hikâyesi gerçek mi?”

Annesi kocaman, hoşgörü dolu bir gülümsemeyle eğilip Claris'in saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Hiç zannetmiyorum, civcivim,” dedi. Bunlar eski masallar sadece. Korkacak bir şey yok. Gerçekten.”

“Ama ya doğruysa?” dedi Claris. “Cadının kandırdığı o zavallı çocuklar...”

“Nereden çıktı bu şimdi birden?”

Claris bu soruya cevap vermedi. Kapılmış çocuktan bahsetse bile annesi ona asla inanmazdı. Kendisi bile inandığından emin değildi.

“O sadece bir hikâye,” dedi annesi. “Mildred Fogge’un yazdığı diğer bütün hikâyeler gibi. Gerçek değiller ama yine anlamsız da değiller. Kim bilir? Belki bir zamanlar Agatha Drake adında biri gerçekten de yaşamıştır. Ama öyle olsa bile çok uzun zaman öncedir, civcivim. Ve onun gerçekten cadı olabileceğini düşünmüyorum.”

Bir kez daha eğilerek Claris’i öptü, nazikçe alnına dokundu ve kalktı. Sonra üflediği yağ lambasının alevi titreyip dumanlar çıkararak söndü.

Claris, baş başa kaldığı karanlığın içinde, annesinin söylediklerine inanmak için elinden geleni yaptı. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın zihni, kapılmış çocuğa dönüp duruyordu. Kirecimsi taştan maskesi, yalvarışlarının altından sezilen tekinsizlik, Claris’in özel olduğuna ve kapılmışları lanetten kurtarabileceğine olan inancı...

Gece yarısı olduğunda Claris son derece gergin bir halde yatağından kalktı ve odasının penceresinden dışarı baktı.

Sokakta, maskesi Claris’in penceresine dönük, küçük bir kapılmış çocuk duruyordu. Gerçekten de ufacıktı, yırtık pırtık giysiler içinde kırılğan ve minik bir fareyi andırıyordu. Claris’i görünce umutlu ama kararsız bir tavırla el salladı. Claris –onu ve diğerlerini– öylece kaderlerine terk edebilir miydi? Ya gerçekten hepsini kurtaracak güce sahiptiyse?

Claris ses çıkarmamaya çalışarak üzerine bir şeyler giydi, Tya’yı beline bağladı ve evden dışarı süzüldü.

Kısa süre önce yaşanan coşku dolu anlardan sonra, şimdi yalnızca soluk ay ışığının aydınlattığı sokak ürkütücü görünüyordu. Kaldırım taşlarında uçuşan çiçekler dışında hiçbir hareketlilik yoktu. Kapılmış çocuk da ortalıktan kaybolmuştu. Claris etrafa baktı ve sonunda kafatası maskesini yeniden gördü. Çocuk, renk tüccarının dükkânının yanındaki ara sokaktan kafasını çıkarmış ona bakıyor ve büyük bir heyecanla yanına gelmesi için işaret ediyordu.

Midesi guruldamasına ve yatağına dönüp battaniyesinin altına girmek için neredeyse karşı konulmaz bir istek duymasına rağmen Claris onu takip etti.

Ara sokağın girişinde durakladı. Önünde yalnızca kopkoyu bir gölge vardı ve kapılmış çocuğa dair hiçbir iz yoktu.

“Orada mısın?” diye sordu.

“Evet!” diye seslendi çocuk. “Geldiğin için çok minnettarım. Bu taraftan...”

Claris birkaç adım ilerledi, eli içgüdüsel olarak kuklasına gitti. Aniden ters giden bir şeyler olduğunu hissetti. Adını koyamadığı ya da ne olduğunu kavrayamadığı bir şeyler...

“Nereye gidiyoruz?”

“Göstereceğim,” diye fısıldadı çocuk.

Birkaç adım daha sonra Claris’in kararlılığı kayboldu. Ya da belki sağduyusu sonunda üstün geldi. Durdu.

“Bundan hoşlanmadım,” dedi. “Ben eve gidiyorum.”

“Hayır, lütfen!” dedi çocuk.

İleride hayal meyal seçebildiği çocuğun kafatası maskesi gölgelerin arasında parlıyordu. Çocuk çaresizce, yalvarırcasına ellerini uzattı.

“Tek kurtuluşumuz sensin,” dedi kapılmış çocuk.

Sonra Claris yakınlardan bir yerden gelen bir ses duydu.

Tık.

Saat sesine benziyordu. Ya da çarklı başka bir şeyin sesi-ne. Claris vücudundaki kanın donduğunu hissetti. Gözünü kapılmış çocuktan ayırmadan geriye gitmeye başladı.

“Ne oluyor?” diye seslendi çocuğa.

“Başka yolumuz yok,” diye tekrarladı kapılmış çocuk, ancak sesi artık ne üzgün ne de çaresiz geliyordu, sadece durumu belirtiyordu.

Tık. Tık. Tık.

Bu sesin kaynağı her neyse, şimdi Claris’in tam arkasındaydı.

Claris arkasına dönmeye başladı, zihni panik ve korkuyla çılgına dönmüştü. Bir anlığına, içinde parlayan insan gözleri olan ve iskelet ağızlarına alaycı bir ifade verilmiş iki kafatası maskesi daha gördü. Sonra birisi bir avuç uykutozu attı, Claris’in gördüğü son şey dünyasının paramparça oluşuydu.